

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 4.

ÄEtvrttek, 25 Ä•erven 2020

KdyÄ¾ jsem Äjla na emigraÄnÄ- Ä°Ä™ad, musela jsem pokaÄ¾dÄ© probÄ›hnout Medinou. A vÄ¾dycky mnÄ› znovu uchvacoval MedÄnÄ› kralovala meÄjita, do kterÄ© jsem ale nemohla jÄ-t, nevÄ›Ä™Ä-cÄ- tam nepouÄitÄ›li. Jmenovala se Jamaa Zitouna, MeÄjita olivovná-ku a je v nÄ- tuniskÄj teologickÄj Äjkola.

Na souku panuje pÄ™ÄsnÄj hierarchie, nejbÄ-Ä¾ k meÄjitiÄ› jsou voÄ›avkÄjÄ™i a zlatná-ci, dÄjil obchodná-ci s lÄjtkami, a knihkupci, potom kovÄjÄ™i a sedlájÄ™i, Äjevci a mÄ›ditepci. Ze souku byli vykÄjzÄjni koÄ¾eluhovÄ©, snad kvÄ›li pÄ™Ä-jernÄ©mu pachu.

V jiÄ¾nÄ- Ä›Äjsti Mediny je studna z 12 stoletÄ-. I kdyÄ¾ jsem se snaÄ¾ila jÄ-t co nejrychleji, pÄ™esto mne obchodná-ci zastavovali na kaÄ¾dÄ©m kroku.. A obÄ•as se mi nÄ›co tolik zalÄ-bilo, Ä¾e jsem Äjla do obchodu Ä°plnÄ› dobrovolnÄ›. A vÄ›bec mi nepÄ™ipadalo Ä¾e by jim vadilo, kdyÄ¾ jsem nic nekoupila. Asi mÄ›j obdiv jejich vÄ½tvoru byl dostaÄ›ujÄ-cÄ-. A ono tÄ›Ä¾ko nejÄjsat nadÄjenÄ-m nad tÄ›mi Ä°Ä¾asnÄ½mi rytÄ½mi talÄ-Ä™emi, ruÄnÄ› tkanÄ½mi koberci.. UpozorÄ›ovala jsem hned pÄ™i vstupu, Ä¾e nemÄ›m penÄ›-ze. Jestli mi vÄ›Ä™ili nevÄ-m, ale pÄ™Ä-ÄjtiÄ› mne zvali zase..

MÄ›la jsem poslednÄ- ÄtyÄ™i dny, neÄ¾ jsem musela opustit Universitu v Bardo. CelÄ© dny jsem prakticky nemÄ›la co dÄ›lat. SedÄ›t samotnÄj v pokoji mne nebavilo, Ä•Ä-st jsem nemÄ›la co, a zjistila jsem, Ä¾e prÄjvÄ› samota prohlubuje depresi, ve kterÄ© jsem neustÄjle Ä¾ila. Asi proto jsem se snaÄ¾ila bÄ½t co nejvÄ-c pryÄ•. JenÄ¾e ä€" aÄ¥ jsem Äjla kamkoliv, vÄjude jsem byla nÄjpadnÄj a vÄjude se na mne lepili ArabovÄ©.

NejvÄ›tÄjÄ- problÄ©m pro samotnou Evropanku je ten, Ä¾e kaÄ¾dÄ½ ji povaÄ¾uje za dÄ-vku lehkÄ½ch mravÄ›, protoÄ¾e sluÄjnÄj arabskÄj Ä¾ena se drÄ¾Ä- doma a vÄ™Ä- pro manÄ¾ela a dÄ›ti, a nelÄ-tÄj nÄ›kde po vÄjech Ä•ertech. MÄ›la jsem tehdy dlouhÄ© blond vlasy a ty moji situaci jeÄjtiÄ› zhorÄjovaly. Jednou jsem Äjla po hlavnÄ- tÄ™Ä-dÄ›, kdyÄ¾ pÄ™mede mnou zastavilo auto. Z nÄ›j vyskoÄ›il tmavÄ½ muÄ¾ s knÄ-rkem a zavolal na mne nÄ›co francouzsky, vyrozumÄ›la jsem z toho, Ä¾e nÄ›kam mÄ›m s nÄ-m jet, Ä¾e na mne nÄ›kdo Ä•ekÄj.

NÄ›jak mi nebylo jasnÄ©, kdo mÄ› na mnÄ› Ä•ekat a tak jsem se brÄjnila vstoupit do auta. MuÄ¾ se snaÄ¾il mne do nÄ›j vecpat proti mojÄ- vÄ›li. Napadlo mne, Ä¾e je to patrnÄ› omyl.

"Kde Ä•ekajÄ-? ProÄ•?"
zeptala jsem se anglicky.

MuÄ¾ se zarazil. "V cafÄ© de Paris, tanÄ•Ä-Äj tam pÄ™ece, ne?"

Spadl mi kÄjmen ze srdce. NÄ›kdo si mnÄ› prostÄ› spletl s francouzskou taneÄ•nicÄ-! Ale muÄ¾ nepÄ™estal dotÄ-rat, ani kdyÄ¾ zjistil svÄ›j omyl. PokraÄ•oval anglicky, takÄ¾e jsem rozumÄ›la lÄ©pe.:

"A ty neumÄ-Äj tanÄ•it?"

Ujistila jsem ho, Ä¾e rozhodnÄ› ne, a kromÄ› toho spÄ›chÄjm, protoÄ¾e mne prÄjvÄ› Ä•ekajÄ- na vyslanectvÄ-. Kdyby se mne zeptal proÄ•, tak bych mu asi vysvÄ›tlila, Ä¾e jsem novÄ½ konzul pro Angliiä€i NaÄjtiÄ›stÄ- mne pÄ™estal dÄjil obtÄ›Ä¾ovat a odjel ä€" snad hledat tu pravou.

NaveÄ•er, kdyÄ¾ jsem se vracÄ-vala do Bardo, slyÄjela jsem za sebou kroky.

Bájlá jsem se otočit, snažilá
jsem se dlat, áe o niem nevám. Nkdy to vyšlo, nkdy jsem mlá problm se
dostat od pronásledovatele pry.

Pamatuji se, áe jednou jsem
utkala pmed n jakm chlapem a z boán- uliky vybhl patrň jeho kamarád a
postavil se proti mn. Mlá jsem dsná itstá-, áe mne zaslechli moji spolubydčá-
z university.

Pak jsem se uá bálá chodit ven,
ale zstávat doma se mi taky nechtlo, snažilá jsem se ale se vracet pmed osmou
hodinou veer a pokud moáno v doprovodu váce lid.

Dny se krály. Zbávaly
posledná- dva a jáj jsem poámíd nevdlá, kam pájdu. Pmedposledná- den odpoledne
jsem si zajela vlákem do Carthaga.

Dneska uá tenhle vlákek bohuáel
nahradilo metro a Tunisani jsou hrdá-, áe mají- jedno ze dvou meter v celá Africe
(druhá je v Káhiáe); je to taková minimetro, máj jenom 32 kilometrá- a jezdá- po
povrchu, stejň jako dáá-v vlákek.

Nemám rída zmány a tak mne to
hodná zklamalo. Vystoupila jsem tedy na zastávce Amilcar, tam byly nádherná
plááe, horká½ pásek, váce turistá- neá Arabá-, prostň nádhera á€" jenáe tentokrát
se zdáilo, áe Arabová pmedevaáujá-, za chvíli uá se jich kolem mne motalo vác neá
mi bylo milá. Nemlá jsem sebemená- náladu na nikoho, mlá jsem strach z
následujáčch dn.

Tak jsem raději pámes sebe
pmedhodila ájaty a poodeáila do bíá-zkáho baru, kde jsem si poruáila ledovou coca
colu. V baru bylo nádherná chladivá a páá-jemná proti váhni venku. V tom
okamáiku u mne stáil nájakej stará- Arab, ruce plná prstená-, nabázel mi cigarety,
a snažil se mi vnutit káak. Vábec jsem mu nerozumála a tak jsem jenom vrtála
hlavou áe nechci... a zoufale jsem se rozhlááela kolem sebe, jestli tam nená-
ná kdo, kdo by mne od tohoto nepáá-jemnáho álováka vysvobodil.

U stolku hned naproti jsem
zaregistrovala nákolik mladá½ch kluká-, na prvná- pohled Evropaná-. Zachytila jsem
pohled jednoho z nich, zdáilo se mi, áe uá dlouho sleduje celou situaci. Mlá
dlouhá svátle hná dá vlasy na ramena a bá-lá triko s rozhalenkou.

Kdyá jsem vstala od stolu, v
podstatá bez nadáje, áe se Araba zbavám, protoáe mi bylo jasná½, áe se mná bude
dráet jako klá-ítá, mladá-k vstal taky a ájel mi naproti. Pohlá dly na mne ty
nejmáká- hná dá oá a tichá½ hlas mi áekl francouzsky: "Jmenuji se Alainâ€œ.

Alena,
Yukon